

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 789. Hadriani Pap. Annus 18. Constan. Et Irenes Impp.
10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Licet in hoc scripto, quem incola lovi Vildich nominant, Finolam, Valdehor, Beropol, Eilduria ad paludem, Emfocce, & Ostrige d'hermannum em Bruflabo, Biberlach; iterum, mare, firmo, & inter angustias circumscriptis, in eorum donationum ac circumscriptis auctoritas, nostris futuris, temporibus, Dominis protegens, valeat in omnia manere, manu propria subscripsimus, & annis nostris impressi fieri volumus. Signum Domini Caroli Regis inuictissimi.

Hildebrandus Archiepiscopus Colonienfis & sacri Palatii Capellanus recognouit. Data pridie Idus Iulij anno Domini Incarnationis septingentesimo octo, sicut ostendit, Indictione duodecima. Anno autem Domini Caroli vicesimo primo. Actum in palatio Neurembergensi sceleris. Aene. hacenus de fundatione Brementis Ecclesie diploma.

Porro qui res Saxonium sunt profecti, eundem Vuilshadum annos tantum duos sedisse, mensis tres & dies viginti sex tradunt: relatumque inter sanctos, diemque transiitibus, sexto Idus Nouembrii, quo obiit, Ecclesiastico ritu celebrari consuevit. Quod autem tradant ante Episcopatum ipsum vna cum sancto Ludgero Romanum peregrinatum esse, id minime ex Ludgeri vite Actis apparuit: liquidem aduentus eiusdem Ludgeri Romam consuegit ponitur sub Hadriani successore Leone Papa, cum iam non amplius S. Vuilshadus in humanis esset.

IESU CHRISTI Annus 789.

HADRIANI PAP. CONST. ET IRENE S. IMP. IO. ANNO 18. IMP. IO.

SECVTIVVS ANNO Redemptoris septingentesimo octogesimo nono. Indictione duodecima, quo Orientale Imperium domesticis dissensionibus & filij Imperatorum mirum in modum exagitatur, de qua ista Theophanes: Anno decimo Imperij trecentis ab abbas Iuonius imperatoris Imperatoris homines, qui in se ipso matrem aduersum suum & filium aduersum matrem, amirum, ut ipsa sola regnare deberet, ex Dei voluntate esse, allicuerunt. Contra vero auribus filij alij insurrexerunt, hanc decem esse, viginti annos iam Imperator ad huc filij matris esse tutelam: regimie. Quomodo autem matris partes praevaluerint, accipere: Cuius, inquit, Imperator iam viginti esset annorum, filium rebus ad se, idcirco, non videtur se nihil pariter acutere, et stabatur: intencio de conuicio stantur Patrium à matre presulum Logothetam omnia possidere, omnesq; ad illum accedere, & neminem se frequentate audere: consilio mihi eam famularibus persequi hunc nobis suis & Petro magistro suo & Theodoro Patrio & Damiano Patrio eque firmam comprehendere eam, & in exilium in Sicilia destinare filij, ipse tenet Imperium sine matre sua, & paulo post.

Cam autem stantur nuntiat fuit & presignata res, communit Angosiam contra filium. Que comprehensis omnes Imperatoris homines cecidit atque ipsos, vna cum Ioanne Protospathario & haino ipso, & exilio relegant in insulis partibus Ysi, in domo sua sedere precepit, similiter & Theodorum Patrium: Parò Damianum Patrium celsum ac rousum in castris Apollonideum exilium fore destinant, percontens, filium & tanquam multa lacrimis, egi ne procederet per dicit non paucos, cupit autem multum sacramentum submittere ita dicentem: Quia quousque tu vivis, non permittimus filio non tuum imperare. Et irabant omnes sic, nemine contradicere audente. hic statim erat rerum Imperij turbatus & turbulenti, quem & natura euidentiori expressit signo, dum (quod idem Theophanes ait) eodem anno sexto Idus February horribilis factus est terræ motus, ita vt non auderet expositum domi dormire, sed omnes in horti sub duo tabernaculo facta & temora degebat. Ast Imperatrix vna cum filio suo egressa est ad sanctum Mamantem, hac Theophanes.

Porro his diebus cum Augulfa Prefectos & Inter alios Protopatarij, quem Theophanes Ioannem non mine di-

ctum tradit, inueneretur: quomodo confugens ille ad Ecclesiam, à Tarasio diu detentus sit, accipit ignatio, qui res eiusdem Tarasij prosequutus hac habet:

Aliquando quidam ex hi, qui gerebant magistratu, splendore & gloria & diuitijs infiqui, qui etiam vt eusem imperatorum gestaret, honore erat adeptus, primum magno pecunia pondere laeti pama cum graues & acerba de eo haberentur quousq; neg, et quidquam daretur lacrimis, sed afflictione & cruciata omni ex parte vt eger, deturbatur in presundi deheratione supra animi agrotissime. It cum nollem obierat, ut inueneram, eos latens, quorum castidie fuerat credens, ad tempus diuinitu se conuulit & agnum. Cuius autem fuisse mira alyta, veneranda mescere, & apprehensit cornibus, ea tenebat eum magno timore & timore. Cum ergo eum cognouissent ansgasse, metum idem subirent sapientiam, velociter pedibus uenerunt ad diuinitu templum, & cum effugiente in mensam diuinitu apprehendisset, circumdabant adytis aubition, tempore eibi sumendi vno aperientes ingressos, non stantes locum vt paret vt reliqua necessitas, sed sperant fore, vt eum prederet necessitas, qua eum vel uolentem expelleret. Adhibebant itaque maiorem castidiam: prohibebant eum omnino ingressum ad aram, vt nemo eum sermone imperaret, aut ad eos qui erant extra, aliquid verbum ab eo transmitteret.

Cum hac ita venissent ad aures Pastora, Tarasij videlicet Episcopi Constantiopolitani, eum repleuerunt maximo animi agrotissime, vt qui videt at contempcionem diuinitu sacrauentorum mouere ad insignationem dicitur Dei benignitas eum, sed videtur misericordia Patris supplicatum tunc ei auxiliam, & admiramur prudentiam. Ea enim tempore quo oportebat cibum sumere eum qui affligebatur, sacra vestire inducens, proficiscebatur ad alytum, & per dexteram portam ingrediens, que ad aduersum vitruerant necessaria supplicata ab eo, aduoluit ex se aserens, & deinde abibat eum eliquens. Si quando autem venter eum nega-ri non potest, eum cogere facere, que sunt requisa nature: exitor usum descendens, & eum ad se ipsum educat & expulsi, & eum postea manu capiens & restituebat tribunalis, idq; non senel & hu in diu faciebat, sed quousq; euocatus erat ad hoc ministerium ab eo qui grauit periclitabatur. Hanc insubabilem diuinitu idem diuinitu aduocantes milites, & fieri non posse & egrotantes, vt qui supplicat, epereret, quandiu in manu eum regeret: improbam in eum sermone consilij, quod sperabat omnino pariter & aserens. Clam quim per alium alitum collobam insulas, vt quando ex sacra alytu eum & per traberet nature seruitutem: eum insar lapatum aperent: quod etiam factum est. Nam cum castrum vno, vt solebat, eum auerteret, & ad requisita nature eum duceret, qui secrete latibant in insulis, per aliam portam irrauopeter, eum rapunt & ad Regiam per vim trahunt.

Postquam autem secleratum insulicium in abhimatione in eum admatam cognouit Pastor sanctissimus, ita & dolore arreptus, nulla vrens dilatione, ad Eleutherij aulam regiam (hic etiam inuic forid contige degere Imperatricem) accessit. Cuius verò Patru aduentum sensissent, & eum presentiam in ipso futuram celo plenam & insar acuti glady suspicauerunt, eum fuerunt extra Regiam ne sermone quidem dignati. Ille videns suum aduentum nihil sibi profuisse: Ecclesiastica pama vinculis omnes communititer alligat, pronuntians indignos communionem Christi grauenturam, si vilo gram damno afferent eum, qui consuegat soplex ad Ecclesiam. Cum hac ergo tamquam ex Apostolica auctoritate libere dixisset, est reuersus. In anathematizum Loques adstricti, eum non possent effugere sacra retia poma Ecclesiastica, de reo quidem non amplius habere quousq; tormento, sed verbarum solu excommunicationibus, de quibus agebant pecunij trutinam excitantes, & amicum innocentem eum absoluunt. hac Ignatius de egregio facto Tarasij Patriarche velq; officij.

Sed illud praclarè accidit hoc eodem anno (vt idem qui supra Theophanes auctor est) quod Theophilus Praelectus Imperatoris classis, cum ante aciem pugnant aduersus Sarracenos, tentus esset, atque perductus ad ipsorum Principis Aaron: cum sollicitaretur ab eo Christianam Fidem negare, & fecit Mahumetana inhaerere, & ille scere omnino renuissit, & vi adhibita nequaquam aliquo modo flecti potuisset, subiectus gladio martyri coronum consecutus est, inq; Martyrii sanctori albu reatus, vndecimo Kalendas Augusti natali die, memoria annuieraria celebratur.

450

IOANNES PROTUS PATRIARCHA CONSTATINOPOLITANUS AD ECCLESIAM

IV.

RAPINVS MILITES EXTRA MURUM AD EAM CONFERAT.

V.

TARASIVS EXCOMMUNICAT

VI. THEOPHILVS PRÆLECTVS CLASSIS MARTYR

